

της, της Αμερικής και της Ασίας έχουν χαράξει μερικά γραμμάς μέσα εις τὸ βιβλίον μου. Τὰ αὐτόγραφα εἶνε γραμμένα εἰς 44 διαφόρους γλώσσας. Ἐκ τῶν ἐπισήμων ποῦ μ' ἔχουν τιμῆσει με αὐτόγραφα τῶν 304 ἔχουν ἀποθάνῃ. Ὅταν ὁ Κάιζερ ἔγραψε τὸ ὄνομά του, ἐφώναε με γέλια. «Πολὺ εὐτυχημένη ἡ ἰδέα σας. Τὸ μόνο της κακὸ εἶνε, ὅτι ἡ συλλογὴ αὐτὴ δὲν μ' ἀνήκει». Ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ ἔγραψε δίπλα εἰς τὸ ὄνομά του, τὸ ἐμβλημα τοῦ στέμματός του, τὸ λατινικὸν «Βίριππους σόνιτις». Ὁ φονεuthὲς διάδοχος τοῦ Αὐστριακοῦ θρόνου, ἀρχιδούξ Φραγκίσκος Φερδινάνδος, δὲν ἠθέλησε νὰ με δεχθῇ. Ὁ Οὐγγρος πρωθυπουργὸς Τίσα ἐδῶλε τὴν ὑπογραφήν του, τῶρα τελευταίως. Τὸν παρεκάλεσα νὰ τὴν συνοδεύσῃ καὶ με καμμίαν σκέψιν.

— Αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἀπεκρίθη ὁ Οὐγγρος πρωθυπουργός, δὲν ἔχω ἀπολύτως καμμίαν σκέψιν. Πρὸ ἐλίγῳ ἐξεφώνησα λόγον εἰς τὰς ἀντιπροσωπείας καὶ ὁ ἀντίπαλός μου, κόμης Ἰούλιος Ἀνδράσσ, ἔχει στραγγίσει ἔλας μου τὰς σκέψεις.

★ ★

Κινηματογραφικὸς διαγωνισμός.

Ὡς εἶχομεν γράψῃ, ἡ Ἰταλικὴ Κινηματογραφικὴ Ἑταιρεία «Τσίνεκ» εἶχε προκηρύξῃ διαγωνισμὸν κινηματογραφικῶν δραμάτων. Κατ' αὐτὰς ἐγένετο εἰς τὴν Ρώμην ἡ κρίσις καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων. Ὑπεβλήθησαν ἐν ὅλῳ 1005 ἔργα ἐκ τῶν ὁποίων μόνον 912 ἐγένοντο δεκτά, ὥς ἐκπληροῦνται τοῖς ὅροις τοῦ διαγωνισμοῦ. Τὸ πρῶτον βραβεῖον 26,000 φρ. ἀπενεμήθη ἐξ ἴσου εἰς τὸν Ἰταλὸν μυθιστοριογράφον Μασκαρέττι διὰ τὸ ἔργον του «Ὁ Θησαυρὸς τοῦ Ραίμηνελτ» καὶ εἰς τὸν Παρισινὸν νεοκλασσικὸν ποιητὴν Μαυρίκιον Μάγερ διὰ τὴν ταινίαν «ὁ Περσεύς». Τὸ δευτέρον βραβεῖον ἐδόθη εἰς τὴν ταινίαν «Λεονάρδος ντὰ Βίντσι» ἔργον τῶν μυθιστοριογράφων Γιάνδολλο καὶ Διοταέλλι. Τὸ τρίτον βραβεῖον ἐπῆρεν ὁ Λουδοβίκος Φέστ ἀπὸ τὸ Παρίσι διὰ τὸν «Μαῦρον Χριστόν» του, ὅστις ἀποτελεῖ εἶδος συνεχείας τῆς γνωστῆς πολυκρότου ταινίας τὸ «Θαύμα», τὸ ὁποῖον ἤγειρε τόσῃν τρικυμίαν εἰς τὸ Βατικανόν. Τοῦ τετάρτου βραβεῖου ἐκρίθη ἄξιος ὁ Ἰούλιος Κρόσ Φλορέ ἀπὸ τὸ Μοντελλίς, μετὰ τὸ ἔργον του «Ἐμπορος τῆς ἀληθείας», τοῦ δὲ πέμπτου ὁ Ἰταλὸς μυθιστοριογράφος Μοντέκι, διὰ τὴν ταινίαν «τὸ Ἀλδόνι». Ἐπίσης μικρότερα βραβεῖα ἔλαδον τρεῖς Γάλλοι καὶ τρεῖς Ἰταλοί.

★ ★

Αἱ τελευταῖαι σιγμαιὶ τοῦ Μωϊόρνσον.

Εἰς τὴν Χριστιανίαν ἐδημοσιεύθη ἐν βιβλίῳ μετ' ἀνεκδότους ἀναμνήσεις περὶ τοῦ ἐπιφανοῦς συγγραφέως Μπιόρνσον, συλλεγεῖσας ἀπὸ τὴν κ. Φίνσεν, ἀφωσιωμένην φίλῃν τῆς οἰκογενείας τοῦ ποιητοῦ. Ἡ κ. Φίνσεν παρίστατο εἰς τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν ἐπιθανόντιον ὥραν τὴν τόσον γαλήνιον καὶ ἥσυχον τοῦ Μπιόρνσον καὶ ἐσημείωσεν εὐλαδῶς τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ τοῦ ἐνέπνευσαν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὁμορφία, ἡ φιλάνθρωπία του καὶ ὁ ἀπέραντος πόθος νὰ κάμῃ καλόν.

Ἐνῷ τὸν παρεμένονεν ὁ θάνατος, ὁ ποιητὴς τῶν «Νεοῦμῶν» διηρωτᾶτο, πῶς πρέπει κανένας νὰ πολιτεύεται εἰς τὴν ζωὴν, διὰ νὰ προκαλῇ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον κακόν.

«Ἄλλοτε, ἔλεγεν, ἐθεωροῦσα καθήκόν μου νὰ λέγω παντοῦ καὶ πάντοτε, καθαρὰ καὶ ἁπλοῦς τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὅταν ἐπρόκειτο διὰ σπουδαίας πλάνας καὶ διὰ μεγάλα ἐγκλήματα. Σήμερον, ἀρῶ ἔζησα καὶ εἶδα τόσα, ἀμφιβάλλω καὶ διερωτῶμαι μετ' ἀγωνίαν. Καλλίτερα ἄρ' γε εἶναι νὰ σιωπῇ κανεὶς ἢ νὰ μιλή;»

Γεώργιος Ἀγαπιωτὸς
Διπλωματοῦχος τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν

Κατόπιν πάλιν εἶπεν.

«Ὁχι, οὔτε ἡ θρησκεία, οὔτε τὸ σπαζί, οὔτε τὸ σκηπτρον δὲν μποροῦν νὰ κάμουν τὴν ἀνθρωπότητα νὰ προσδεύσῃ. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ μόνον ἡ ἀγάπη».

Κ' ἐσβύσεν ἕνα ἀνοιξιάνικο βράδυ, βλέπων τὸν ἥλιον ποῦ ἔδωε. Τὰ τελευταῖα λόγια ποῦ ἀνθίσαν στὰ ψυχρὰ πλέον χεῖλῃ του ἦσαν: «Ὁμορφία, καλωσύνη».

★ ★

Ἡ στάσις τοῦ σώματος.

Ἡ κ. Γκῶτς, ἔδωκεν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ πολέμου εἰς τὸ «Μικρὸν Θέατρον» τοῦ Λονδίνου διάλεξιν περὶ τῆς «Ἀναγεννήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἰδεώδους». Ἡ διάλεξις αὕτη ἐγένετο ἀρρομὴ νὰ γίνῃ πολὺς λόγος διὰ τὸ ὥραϊον αὐτῆς βιβλίον, ἐν ᾧ ἀποκαλύπτεται τὸ μυστικόν τῆς σωματικῆς πλαστικότητος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἡ θεωρία τῆς κ. Γκῶτς, λίαν πρωτότυπος, προῦκάλεσεν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τῆς Ἀγγλικῆς μητροπόλεως. Συμπέρασμα δὲ τῶν μακροετῶν μελετῶν τῆς λάτριδος ταύτης τῆς σωματικῆς ἀρμονίας τῶν προγόνων ἡμῶν εἶνε ὅτι αὕτη ὤφειλετο εἰς τὴν τελείαν ἰσορροπίαν τῆς στάσεως τοῦ σώματος οὕτως, ὥστε τὸ κέντρον τοῦ βάρους νὰ εὐρίσκηται ἐντὸς τοῦ διαστήματος τῶν πελμάτων τῶν δύο ποδῶν. Ἡ κ. Γκῶτς δίδει μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ἐσφύν, πράγματι δὲ ἐφάρμοσασα ἐπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς θεωρίας ταύτας κατάρθρωσε νὰ πείσῃ τοὺς κατὰ τὴν διάλεξιν παριστάμενους. Αἱ πλαστικώταται στάσεις τῶν ἀρχαίων ἀθλητῶν ἀναπαρήχθησαν ἐπὶ σκηνῆς, συμφώνως πρὸς τὰς διασωθείσας περιγραφάς, ὑπὸ τῆς κ. Γκῶτς, ὡς ὁ διακοδόλος, ἡ Ἀρτεμὶς τοξόουσα, ἡ στάσις τοῦ ἀγάλματος τῆς Παλλὰδος Ἀθηνᾶς, ἡ ἀρματοδρομοῦσα τοῦ Καπιτωλίου κλπ.